

for Uvejr, og det er oplyst, at inden disse Fiskere komme hjem fra Anholt, altsaa medens de opholde sig her omkring, gaar der ikke saa faa Menneſteliv tabt og mange Redſtaber tabt hvert Aar, fordi Fiskerne maa forlade Pladsen paa Grund af Mangel paa et Sted, hvor de kunne søge Læ. Jeg vil tro, at et Anlæg der vil have Betydning for hele Rattogatsfiskeriet, som jo benyttes baade af Fiskere fra Østfyften af Sjælland, fra Nordsjælland, Nordsyn og vel ogsaa fra den svenske Kyst. Jeg skal indrømme, at dersom man ser paa Hundested Havn med et aldeles ensidigt lokalt Dje, da vil det være behageligt nok for dem at faa denne Havn, men opveje Fordelene ved en Havn ved Anholt kan en Havn ved Hundested langtfra. Jeg er ikke blind for Banſtelighederne ved at bygge en Havn ved Anholt, og jeg vil indrømme, at det kan være klogt med de Forsigtighedsregler, som den ærede Minister har foreslaaet, nemlig at bygge en almindelig Dæmning, eller hvad det er, som et Forsøg for at blive klar over, hvorledes Forholdene stille sig. Men jeg vil da ogsaa tilraade, at vi følge Ministeren paa denne lille Bevilling, og jeg vil haabe, at vi med Tiden ville naa at faa en Havn der. Det er alt, hvad jeg skal sige om denne Sag. — Jeg vil dernæst med et Par Ord vende mig til selve Finansloven. Jeg vil der allerførst sige, at jeg selvfølgerlig i Aar som de foregaaende Aar, siden Provisorierementet tog saa stærkt til, fuldt ud forbeholder mig min Stilling overfor Finanslovens endelige Bedtagelse. I øvrigt vil jeg bemærke med Hensyn til Finanslovsforlaget, at det passer i mine Dine meget ſlet med, hvad en fornuftig Mand i sine private Livsforhold vilde gøre. En fornuftig, økonomist Privatmand nødes jo til, og vil vist i Reglen ogsaa gerne lægge sit Budget ſaaledes, at han i det mindste kan holde Balance. Men dette er langt fra Tilfældet med Regeringens Budget, ſaaledes som den har lagt det i disse Aaringer. Disse sidste Aaringer vidne jo nok som derom, og dette sidste Budget møder jo endog med et Underſtud paa ikke mindre end 4—5 Millioner. Jeg er af en anden Mening end den højtærede Regering i den Henseende, det forekommer mig, at vi

i det mindste ſkulde sørge for at have Ligevægt at have Balance i de fredelige, i de rolige Aar. og jeg vil gaa videre og sige, at i Tider som dem, vi have haft, burde vi endog have haft et ret klækkeligt aarligt Overſtud i Finansſkaffen. Thi, mine Herrer, for det første kunne vi ikke være sikre paa, at vore indirekte Indtægter ville blive oppe i den Højde, de nu ere og flyde ſaa rigelig, i alt Fald er det da ikke ſandſynligt, at de ville gaa højere op. Men hvad mere er, enhver Mand, og det bør ogsaa Staten, bør søge i rolige og fredelige Tider at have lidt til overs fra de gode Dage til, naar de onde Dage, hvad Gud forbyde, maatte komme. Det vilde ſandelig ſe ſorgelig ud, dersom vi ſkulde møde de onde Dage, Krig eller andre Ulykker med en tom Kasse. Som oplyst har jo denne Regering i de sidste 5 & 6 Aar, hvor den har tilrevet sig al Magt over Statens Finanſer, ledet dem paa egen Haand og ſkallet og valtet med Pengene, som den ſelv vilde, efter mine Begreber ligefrem forpdt over 40 Mill. Kr. ud over Statens aarlige Indtægter. Det kan ikke godt vedblive at gaa ſaaledes; Steer maa tages i en anden Haand, der maa paa en eller anden Maade sættes en Stopper derfor. Lad mig nu tilføje, at for mig ſer det ikke ud, som det er Regeringens Ønſte eller Agt endnu i denne Samling at faa en ordinær Finansloov. Jeg ved ikke, hvorvidt det vil lykkes den høje Regering at faa den allermest moderate Fløj med paa sine Fordringer, men jeg tror det ikke. — Der blev nævnt forleden Bevillingen til Artilleriſterne, et Forſlag, der fandt en Del Modſtand hos viſſe Folk. Derefter kommer ſaa disse ſtore Fordringer om 3 Millioner paa § 26, som Krigsministeren forlanger, og der findes ogsaa ſpredt paa Finansloven Forſkøttelse af ſaa mange paa-begyndte provisoriske Foranſtaltninger, at jeg ikke kan tro, at ſelv de mest moderate ville gaa med dertil. Naturligviſ er Krigsministeren af alle den mest fremtrædende, det er han, der fremtræder med den største Brutalitæt i sine Fordringer. Jeg ſiger alſaa, at en ſaa ſtor Tilbagegang, som der er kommen i de sidste Aaringer i Statskaſſen, maa vække alvorlig Betyrning og Eftertante hos Folk. Vi maa ſe, om det ikke bliver muligt at ſtoppe Regeringen i dens Fart, thi derſom den bliver ved, som den